

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 74.

Anden Session.

26de Møde.

Tirsdagen den 12te November

(Fortfat.)

Sagb (fortfat): Jeg kom derved efterhaanden til den faste Overbevisning, at vi ved fremtidige Skattelove maatte gjøre det til et af vore vigtigste Formaal, at opnaae saadanne Regler for Beskatningen, at medens den saaldt lettere og lettere, jo nærmere Borgeren befandt sig ved Armodens og Mangelens nærmeste Grændse, maatte den paa den anden Side være saaledes, at den navnlig ramte den overskydende Indtægt, som ellers hovedsagelig benyttes til Luxus og Overdaadighed. Hvorvidt dette nu vil kunne opnaaes ved en directe eller ved en indirecte Beskatningsmaade, skal jeg ikke her udtale nogen bestemt Mening om, men jeg troer i det Hele taget, at den almindelige Opinion, som er imod den indirecte Beskatning, er tildeels daarlig begrundet; thi jeg troer, at det er den eneste Maade, hvorpaa det vil blive muligt virkelig at ramme de store Indtægter, som aarlig anvendes til Luxus og Overdaadighed. Den eneste Maade, hvorpaa man kan tilveiebringe store extraordinaire Statsindtægter, uden dog at lade Byrden falde paa en uhenstigtsmæssig trykkende Maade paa mange Samfundsclasser; — men maaskee vedkommer dette mindre denne Sag (Flere Stemmer: Jo, det gjør!) — og jeg skal derfor gaae over til Lovforslaget selv. Grundprincippet for dette Lovforslag er at beskattes al Indtægt ligemeget, hvad enten den er sammendrynet i store Capitaler eller den ligger lige paa Grændsen af Armod. Dette, troer jeg, er den egentlige Grundtanke deri, thi at der er gjort 2 Undtagelser, nemlig at en Indtægt af under 200 Rbd. skal være fritagen for Skat, og at en

Indtægt, som ligger imellem 200 Rbd. og 600 Rbd. skal nyde en Skattelettelse af 1 Rbd. for hvert uconfirmeret Barn, som deraf skal underholdes, dette kan ikke omstøde den almindelige Regel for Beskatningen, eftersom det kun kommer enkelte Trængende tilgode, men lader Andre, der befinde sig i ligesaa trange Kaar, uden Lettelse. Tæge vi til Exempel en Mand, der har en Indtægt af 300 Rbd., og som indtager en vis Stilling i Samsundet og maaskee tillige har Familie at underholde, saa kan det vist ikke nægtes, at hans Kaar kunne være langt daarligere end et ungt, løst og ledigt Menneske, som har en Indtægt af henimod 200 Rbd., og dog bliver den Første beskattet, men den Sidste derimod ikke. Eller tænker jeg mig paa den anden Side en Mand, som er ansat i en Embedsstilling eller driver en borgerlig Næringsvei i Kjøbenhavn, og som har en Kone og et Par sværgelige Forældre at underholde, med en Indtægt af 400 Rbd., saa maa jeg ogsaa ansee ham for stillet under langt mistligere Kaar, end hvis jeg tænker mig en Mand i Provindserne, som har den samme Indtægt, men som istedetfor de 2 sværgelige Forældre har 2 raske Børn, som han maaskee allerede i en vis Udstrækning kan nyde Gavn af ved sin Haandtering. Saaledes troer jeg altsaa, at man uden Overdrivelse kan sige, at disse 2 Bestemmelser vel modificere, men ingenlunde ophæve den almindelige Regel i Loven, at al Indtægt skal beskattes lige stærkt under hvilkke Kaar end Skatteyderen befinder sig — og da jeg hidtil har havt den Anskuelse, at et af vore vigtigste Formaal ved Bearbejdelsen af fremtidige Beskatningslove netop skulde være, mere og mere at lette Byrden for de Classer, der staae paa Grændsen af Armod, og føre den over paa dem, der kunne bære den uden andet Offer end blot en ubetydelig Formind-